

Arnhem, 23 maart 2025

Lieve Coalition of the Willing,

Op de laatste dag van de Boekenweek hoor ik de eerste spechten kloppen,
werpen de katjes van de sternagnolia hun bontjas af en tast het groen de wereld in.

De pokdalige kweepeer die ik vorig jaar plantte,
met een ring van koper om het stammetje om haar te beschermen
tegen slakkentanden, had ik eerlijk gezegd al opgegeven –
meer uit luiheid dan vertrouwen stond zij nog in de voortuin
waar ze nu, met maartse trots, vijftien knoppen draagt.

Veerkracht doet ons hart opspringen, we juichen de underdog toe
in de hoop dat alles uiteindelijk goed zal komen –
met rechtvaardigheidshoop lezen we boeken
en kijken we naar het journaal alsof we een film zien.

De Tweede Wereldoorlog had immers ook een *happy end*.

Tenminste, wanneer ik een boek lees over die tijd ben ik op vier/vijfde altijd opgelucht,
omdat ik weet: straks komen de geallieerden!

In ons deel van de wereld zijn de geallieerden altijd op komen dagen,
wij hebben al zo lang geluk, dat we zijn vergeten dat het geluk is.
We zijn vrede meer als recht gaan zien, dan als een wankel evenwicht
en vergeten dat de vrede haar tanden moet kunnen tonen
om de oorlog terug de boeken in te grommen.

Misschien willen we ook niet weten dat we dit keer zélf de geallieerden zijn.
Wij vertrekken enkel naar invasiestranden met zonnebrand, parasol
en een koelbox vol knakworst. En alleen als we weten dat er parkeergelegenheid is,

Wij zijn geallieerden met koudwatervrees.

Het is vreemd. Als kleuter liep ik op de schouders van mijn ouders
mee in ban-de-bom-demonstraties, nu vrees ik
dat ik het me niet meer kan veroorloven pacifist te zijn.

Ik word er misselijk van: van het geld dat omgaat in de wapenhandel
kan je elk jaar vijftig keer de honger in de wereld beëindigen,
er gaat meer belastinggeld naar doden dan naar in leven houden.

Als mensheid zijn we niet erg goed in prioriteiten.

De oneerlijke vrede die op twee dagen rijden van mijn huis dreigt,
nota bene opgedrongen door ónze bevrijders,
is geen oplossing maar een opmaat tot nog meer oorlog.

Niet dat ik op wil roepen tot de strijd,
ik hoop vurig dat de oorlog in de boeken blijft,
maar ik weet ook dat we ons niet kunnen verstoppen
door onze ogen dicht te doen.